

Experiments electorals

Pere Martí

"La proposta de coalició de les esquerres al Senat no té tant d'experiència electoral com de banc de proves d'aliances futures. Els seus promotors no amaguen que el seu interès va més enllà del 3 de març."

"Les properes eleccions generals poden obrir el camí a una nova situació política potencialment adversa per als valors del progrés i per a la identitat nacional catalana". Ho diuen un grup de persones, homes i dones rellevants de l'àmbit progressista català, que, avorrits de veure com l'esquerra del país es devora en batalles endocrines, fan una proposa agosarada: una coalició entre el PSC, ERC i IC per fer una candidatura conjunta al Senat. La lletra de la idea la posen Pere Portabella, Jordi Carbonell, Josep Maia Castellet, Xavier Folch i Oriol Bohigas, la música Joan Manuel Serrat, Maria del Mar Bonet, i Oriol Martorell, i s'han afegit al concert, de forma entusiasta, lletraferits com Miquel Martí i Pol, Maria Mercè Roca, Manuel Vázquez Montalbán, i heterodoxos diversos, com diverses són les famílies de l'esquerra catalana, a l'estil de Josep Lluís Carod Rovira, Miquel Pueyo, Isabel-Clara Simó, Joan Brossa, Enric Casasses o Avel·lí Artís Gener "Tísner".

Paral·lelament, al País Valencià també ha sortit una proposta similar, aquesta vegada d'un partit polític. "La situació política potencialment adversa", que els progressistes principatins auguren per Espanya, al País Valencià és una crua realitat des del 28 de maig de l'any passat. Per això, Pere Mayor, qui sap si inspirant pels seus col·legues del nord, ha proposat també a EUPV i al PSPV anar de braçet al Senat. Els números que va exposar Pere Mayor quadren per si sols: si les tres formacions progressistes van juntes, tres dels quatre senadors que corresponen a cada "província", seran per a l'esquerra, i el quart, per al PP valencià. Per separat, tres senadors seran per al PP, i el quart per al PSPV.

Però la lògica política no és una lògica matemàtica i malgrat que el benefici electoral seria evident per a aquestes formacions, la lògica de partit és la que probablement, s'acabarà imposant, i els senadors populars valencians contribuiran de forma generosa a engreixar l'SPPA -"Situació Política Potencialment Adversa"- . Al Principat, la proposta també toparà, segurament, amb la lògica de partit. Però amb la salvetat que les coordenades polítiques són diferents. CiU actua encara com a mur de contenció del PP, i la proposta de coalició de les esquerres al Senat no té tant d'experiència electo-

RAFA GIL

Imatge del Senat. Les eleccions han motivat diverses propostes de coalicions entre forces d'esquerra.

ral com de banc de proves d'aliances futures. Els seus mateixos promotors no amaguen que el seu interès va més enllà del 3 de març.

Els números, en el cas del Principat, no quadren tan fantàsticament com els de Pere Mayor. D'entrada el PP no té cap senador, i no sembla que en pugui aconseguir més enllà d'un, com a màxim, per Barcelona. Però l'entrebanc més gran no és això, sinó el fet que de senadors a repartir per l'esquerra només en té, i només en treurà, el PSC. IC i ERC no tenen cap possibilitat, mentre que el PSC, en solitari en té 6, quatre menys que CiU. Des del punt de vista estrictament electoral, fa de mal repartir.

Per això aquesta és una proposta que mira més enllà de les eleccions. Els signants, apelen al pacte de govern a l'Ajuntament de Barcelona (PSC-IC-ERC) com a mirall que voldrien veure reflectit a l'altre cantó de la plaça de Sant Jaume. Demanen "sentit comú" als tres partits de l'esquerra, i Pere Portabella sentenciava fa pocs dies que "cap d'aquests partits governarà mai sol a Catalunya". Segurament no anava desencaminat. A l'altre cantó de la plaça també governa una coalició, CiU, sota el paraigua de la qual s'aixopluga gent molt diferent. Tan diversa en l'eix progressisme-conservadorisme, com la distància que hi ha entre Miquel Roca i Concepció Ferrer, o en l'eix nacionalisme-espanyolisme, com la que hi ha entre Josep Miró i Ardèvol i Antoni Fernández Teixidó. Les mateixes distàncies que poden haver-hi segurament entre les diferents famílies de l'esquerra catalana. La diferència és que a l'altre cantó de la plaça hi ha una persona, Jordi Pujol, que ha sabut aglutinar, encapçalar i liderar totes aquestes sensibilitats.